

**OPIS ISTOTNYCH ZAGADNIENI DLA KOMISJI EGZAMINACYJNEJ
DO ZADANIA Z ZAKRESU PRAWA ADMINISTRACYJNEGO**

(EGZAMIN RADCOWSKI – 29 MARCA 2019 r.)

Zdaniem zespołu do przygotowania zadań na egzamin radcowski, w zadaniu z zakresu prawa administracyjnego celowe jest sporządzenie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu, gdyż organy obu instancji dopuściły się naruszeń prawa materialnego oraz przepisów procedury administracyjnej. Uchybienia, których dopuściły się organy administracji, dają podstawę do sformułowania w skardze wniosku o zastosowanie przez sąd administracyjny art. 145 § 1 pkt 1 lit. a i c w zw. z art. 135 p.p.s.a., tj. o uchylenie w całości decyzji organów obu instancji z uwagi na naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy oraz naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

1. Organy obu instancji dokonały błędnej wykładni § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, ponieważ uznały, że zapis w tym planie o budynku mieszkalnym jednorodzinym wyklucza realizację zamierzenia wnioskodawcy w postaci budynku mieszkalnego trzyrodzinnego. Wprawdzie we wniosku określono projektowany budynek, jako budynek mieszkalny trzyrodzinny, ale wnioskodawca sprecyzował, że w budynku tym będzie możliwe wydzielenie tylko dwóch lokali mieszkalnych – co jest zgodne z ustaleniem zawartym w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego i definicją budynku mieszkalnego jednorodzinnego zawartą w art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

Organy obu instancji błędnie więc oparły swoje uzasadnienie na nazwaniu budynku trzyrodzinnym, zamiast odnieść się do ustawowych kryteriów rozumienia pojęcia budynku jednorodzinnego jako budynku, w którym dopuszcza się wydzielenie dwóch lokali mieszkalnych – zgodnie z art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

W skardze należy więc zarzucić organowi odwoławczemu, że nie dostrzegł naruszenia przez organ I instancji § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (będącego aktem prawa miejscowego) w związku z art. 3 pkt 2a oraz w zw. art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, jako przepisów prawa materialnego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, ponieważ błąd w wykładni § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w kontekście art. 3 pkt 2a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane spowodował błędne zastosowanie art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca

1994 r. – Prawo budowlane, które doprowadziło w konsekwencji do wydania odmownych decyzji.

2. Organy obu instancji dokonały błędnej wykładni § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w zw. § 18 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Uznały bowiem konieczność urządzenia przez inwestora 6 stanowisk postojowych, podczas gdy miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego wskazuje na konieczność urządzenia co najwyżej dwóch stanowisk postojowych na każdy lokal mieszkalny, w których to stanowiskach mieszczą się stanowiska dla osób niepełnosprawnych. Inwestor spełnił więc wymóg określony w § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Na każdy z dwóch lokali mieszkalnych, które będą wydzielone w projektowanym budynku, przewidział po 2 stanowiska postojowe, obejmujące stanowiska postojowe dla osób niepełnosprawnych.

W skardze należy więc zarzucić organowi odwoławczemu, że nie dostrzegł naruszenia przez organ I instancji naruszenia § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (będącego aktem prawa miejscowego) w zw. z § 18 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, jako przepisów prawa materialnego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, ponieważ błąd w wykładni § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w kontekście powołanych przepisów spowodował błędne zastosowanie art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, które doprowadziło w konsekwencji do wydania odmownych decyzji.

3. W konsekwencji dokonanych przez organ I instancji naruszeń prawa, organ ten błędnie zastosował art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, przez wydanie postanowienia o zobowiązaniu inwestora do usunięcia w projekcie budowlanym nieprawidłowości, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Projekt budowlany spełniał bowiem wymagania określone w § 6 miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego i przepisów prawa zawierających definicję budynku mieszkalnego jednorodzinnego jako budynku, w którym możliwe jest wydzielenie co najwyżej dwóch lokali mieszkalnych. Projekt ten spełniał również wymagania co do ilości stanowisk postojowych.

W skardze należy więc zarzucić organowi odwoławczemu, że nie dostrzegł naruszenia przez organ I instancji art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, w części dotyczącej wydania postanowienia o obowiązku usunięcia nieprawidłowości, jako przepisu

prawa materialnego, które to naruszenie miało wpływ na wynik sprawy, ponieważ błędne jego zastosowanie we wskazanej części doprowadziło do wydania przez organ I instancji postanowienia. Organ błędnie wydał to postanowienie, skoro przedłożony przez inwestora projekt budowlany nie zawierał nieprawidłowości w nim wskazanych.

4. Organ I instancji błędnie zastosował art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane w części dotyczącej wydania decyzji o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę, jako przepisu procedury administracyjnej, ponieważ wniosek i projekt budowlany inwestora spełniały wymagania do wydania decyzji o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę.

W skardze należy więc zarzucić organowi odwoławczemu, że nie dostrzegł naruszenia przez organ I instancji art. 35 ust. 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, w części dotyczącej wydania decyzji o odmowie zatwierdzenia projektu budowlanego i udzielenia pozwolenia na budowę, jako przepisu procedury administracyjnej, ponieważ błędne zastosowanie tego przepisu we wskazanej części doprowadziło do wydania przez organ I instancji decyzji odmownej.

5. Organ odwoławczy błędnie zastosował art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., ponieważ utrzymał w mocy decyzję organu I instancji. Tymczasem organ odwoławczy powinien stwierdzić zaistnienie przedstawionych wyżej naruszeń prawa przez organ I instancji i w konsekwencji tego uchylić zaskarżoną decyzję i na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 k.p.a. orzec we własnym zakresie o zatwierdzeniu projektu budowlanego i udzieleniu pozwolenia na budowę. Organ odwoławczy mógłby ewentualnie uchylić decyzję organu I instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia temu organowi na podstawie art. 138 § 2 k.p.a., gdyby istniały przesłanki pozwalające na stwierdzenie konieczności wyjaśnienia takiego zakresu sprawy, który nie mieści się w art. 136 k.p.a. Zdaniem zespołu przesłanki takie w stanie faktycznym zadania nie występują.

W skardze należy więc zarzucić organowi odwoławczemu naruszenie art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a., jako przepisu postępowania administracyjnego, które to naruszenie doprowadziło do utrzymania w mocy decyzji niezgodnej z prawem.